

ת"פ 32947/04/13 - מדינת ישראל נגד מאיר אליהו נחום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 אפריל 2014

ת"פ 32947-04-13 מדינת ישראל נ'
נחום(עציר)

32958-04-13

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה:

נגד

מאיר אליהו נחום (עציר)

הנאשם:

נוכחים:

בא-כוח המאשימה - עו"ד אלון סיוון

בא-כוח הנאשם - עו"ד רוזה

הנאשם התייצב

גזר דין

פתח דבר

הנאשם הורשע על יסוד הודייתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ומסירת ידיעות כוזבות, עבירות על סעיפים 499(א)(1), 415 סיפא ו-243 בהתאמה לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). במסגרת הסדר הטיעון תוקן כתב האישום.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 11.6.01 לקח הנאשם הלוואה מבנק משכן בסך 430,000 ₪, שלהבטחתה רשם הבנק הערת אזהרה ומשכנתא על דירה שהייתה באותה עת בבעלות אמו.

הדירה הועברה לבעלות הנאשם ביום 19.2.02.

בחודש מרץ 2002 קשר הנאשם קשר באמצעות אחר לקבל במרמה משכנתא מבנק לאומי למשכנתאות, תוך הסתרת המשכנתא הקיימת על הדירה, ולקחת לרשותו את הכספים. על פי התוכנית אמורים היו בני הזוג גרשון ולאיה לינדנפלד (להלן: "בני הזוג") לסייע בביצוע הקשר ולרכוש כביכול את הדירה מהנאשם. לשם הוצאת התוכנית לפועל חתם הנאשם על חוזה מכר פיקטיבי עם בני הזוג, אשר ביחד עם נסח טאבו מזויף שבו לא הופיעה המשכנתא על הדירה, ותלושי שכר מזויפים של בני הזוג, הוצגו על ידי האחר לבנק לאומי. על סמך המסמכים הכוזבים אישר בנק לאומי לבני הזוג משכנתא

עמוד 1

בסך 513,000 ₪. בהתאם לקשר הועברו כספי המשכנתא לחשבון הנאשם ביום 31.3.02.

בהמשך לאחר שבני הזוג לא שילמו את החזרי המשכנתא, הבנק מינה כונס נכסים שביקש לפנות את הנאשם ואת הוריו מהדירה. ביום 18.6.04 הגיש הנאשם תלונה כוזבת למשטרה לפיה בני הזוג רשמו את המשכנתא על הדירה בלא ידיעתו.

הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש והנאשם הופנה לשירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן עמד על אורח חייו הנורמטיבי של הנאשם ורציפות תעסוקתית לאורך תקופה, תוך התייחסות לחובות כספיים שנוצרו בשל פתיחת עסקים עצמאיים. משיחה שערך שירות המבחן עם אחות הנאשם עלה כי הנאשם היה תלוי בהוריו בחינה כלכלית, ונהג בהם בורה נצלנית. צוין כי הנאשם נעדר עבר פלילי או תיקים פתוחים. אשר לעבירות נושא תיק זה, תיאר הנאשם את ביצוען על רקע קשיים כלכליים שחווה לאחר שעסקיו העצמאיים כשלו וכן על רקע אורח חיים בזבזני שניהל באותה תקופה. הנאשם לקח אחריות על העבירות שביצע אולם התקשה להכיר בחומרתן ובחלקו בביצוען, ולדבריו לא היה מודע לכך שהוא עובר על החוק במעשיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל אישיות חלשה המתקשה לבחון לעומק את התנהגותו ותולה אותה בגורמים חיצוניים, אשר במצבי תסכול וכישלון אינו בוחל בדרכים לא חוקיות להשגת מטרותיו. שירות המבחן העריך כי בהיעדר טיפול במסגרתו יבחן הנאשם באופן מעמיק את המניעים למעשיו וירכוש כלים להתנהגות מקובלת, קיים סיכון להישנות עבירות מרמה בעתיד. הנאשם מצידו שלל צורך בסיוע וסרב להשתלב בטיפול ולבצע של"צ בטענה שהוא מעדיף להשקיע את עיקר זמנו בעבודה על מנת להחזיר חובותיו. בנסיבות אלה לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית. מבחינה עונשית, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות ביחד עם עונש מאסר על תנאי, אשר ימחישו לו את חומרת מעשיו.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה ציינה את היקף המרמה שביצע הנאשם, והדגישה שלביצוע המעשים קדם תכנון וקשירת קשר. עוד ציינה כי הנאשם, אשר לחשבונו הועברו למעלה מחצי מיליון ₪, היה בעל האינטרס המרכזי בביצוע המעשים ועל כן יש לראות את החומרה הרבה שבמעשיו הגם שלא ביצעם לבדו. בהמשך הדגישה את חומרת התנהלות הנאשם שפנה בתלונה למשטרה נגד שני המעורבים הנוספים במטרה להילחץ מהמצב באמצעות הצגתו כקורבן העבירה. ב"כ המאשימה ציינה בטיעוניה עובדה מוסכמת לפיה לא הושבו כספי המרמה לבנק לאומי למשכנתאות (ת/1). ב"כ המאשימה הגישה פסיקה הדנה במעשי מרמה דומים בין אנשים פרטיים, ועל דרך ההיקש ביקשה ללמוד על מדיניות הענישה לעבירות מרמה כלפי בנק. היא עמדה על הערכים המוגנים שנפגעים ועל דרגת הפגיעה הגבוהה. ב"כ המאשימה טענה למתחם ענישה הנע בין 24 ל-36 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה ביקשה שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן בהדגישה את החשש להישנות ביצוע עבירות מרמה על ידי הנאשם. עוד הפנתה לסירובו של הנאשם להירתם לטיפול הנחוץ לו להערכת שירות המבחן. לעניין חלופי הזמן מאז ביצוען של העבירות בשנת 2002, ציינה כי המעשים התגלו רק בשנת 2004 וכתב האישום הוגש בשנת 2007, תוך פרק זמן סביר. לאחר מכן נמחק כתב האישום פעמיים עקב אי התייצבות הנאשם, עד לאיתורו בחודש אפריל 2013. ב"כ המאשימה הציגה לבית המשפט את ההליך בעניינם של בני הזוג שהסתיים בהסדר טיעון שכלל

ענישה צופה פני עתיד ואבחנה בין ההליכים.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם ללא עבר פלילי וכי אין לחובתו תיקים פתוחים, הודה וחסך זמן שיפוטי, וביקש שלא לראות באי התייצבות הנאשם לדיונים כשיקול להחמרה בעונשו. הוא הדגיש את השינוי המשמעותי בנוסחו של כתב האישום המתוקן, שאינו מייחס לנאשם שימוש במסמכים המזויפים. הוא טען כי מעשיהם של בני הזוג היו חמורים ממעשי הנאשם. ב"כ הנאשם ציין כי כספי המשכנתא הושבו לבנק משכן, וכי הנאשם ספג נזק לאור מכירת הבית בשווי הנמוך משווי השוק. כמו כן הציג אסמכתאות למצבו הכלכלי העגום של הנאשם ולהליכי הגבייה המתנהלים נגדו על ידי לשכת ההוצאה לפועל (נ/2), וציין כי כיום הנאשם חסר בית ומתגורר אצל דודו. הסנגור הפנה לתסקיר שירות המבחן וטען כי למרות שעולה ממנו החשש להישנות ביצוע העבירות על ידי הנאשם, יש לתת משקל ל-12 השנים שחלפו מאז ביצוע העבירות במהלכן לא ביצע הנאשם עבירות נוספות ולא נפתחו נגדו תיקים נוספים, הכל חרף מצבו הכלכלי הקשה. לשיטתו יש לראות בפרט זה כגורם המפחית באופן משמעותי את הסיכון להישנות העבירה כפי שזה בא לידי ביטוי במבחן המציאות. ביחס למדיניות הענישה הפנה ב"כ הנאשם לגזר הדין בעניינם של שני בני הזוג בפרשה עליהם הושתו עונשי מאסר על תנאי וקנסות, וטען כי זה העונש המתאים גם לנאשם. הוא הגיש לבית משפט פסקי דין בהם מדיניות הענישה הייתה מתונה. לדבריו, מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי לבין עונש מאסר שירוצה עבודות שירות, וביחס לרכיב הקנס ביקש כי זה יהיה מידתי ליכולתו הכלכלית הדלה של הנאשם.

דין והכרעה

כתב האישום מתאר שני ארועים נפרדים: האחד, בו קשר הנאשם, בעליה של דירה עליה הייתה מוטלת משכנתא לטובת בנק משכן, קשר עם אחר לקבלת כספי משכנתא במרמה מבנק לאומי בסכום של חצי מיליון ₪, על סמך מצגים כוזבים המלווים במסמכים מזויפים שהציג האחר, תוך הסתייעות בבני הזוג. המזימה צלחה והכספים התקבלו והועברו ישירות לנאשם. השני, הגשת תלונה שקרית בניסיון להטיל את האחריות על בני הזוג, להרחיק את עצמו ממעשי העבירה ולהציג את עצמו כקורבן העבירה.

הערכים המוגנים הנפגעים ממעשי המרמה הם הפגיעה בחופש הבחירה ובחופשיות ההתקשרות של הבנק עם לקוחותיו, הפגיעה ביציבותם של מוסדות פיננסיים, והפגיעה הנגזרת בציבור כולו הנובעת מהעלאת הפרמיות של משכנתאות וערעור האמון בכשרות המצגים והעסקאות, עקב הסיכונים שיוצרים מעשים של מרמה בתחום המשכנתאות. עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים מקום שמדובר בעבירה של קשירת קשר שמעורבים בה מספר אנשים ומסמכים מזויפים, לרבות מסמכים בעלי מעמד מיוחד כגון נסחי טאבו, היא בינונית עד גבוהה.

מדיניות הענישה למעשי מרמה מתוכננים ומתוחכמים, כשהנפגע הוא מוסד פיננסי ולא אדם בשר ודם היא ממשית ומחמירה, ונועדה בין היתר להרתיע ציבור עבריינים פוטנציאלי, להלחם בתופעה של מרמה בתחום המשכנתאות שהוא תחום בעל חשיבות ורגישות מיוחדות ולהפחית את הכדאיות בעבריינות כלכלית.

הצדדים הפנו את בית המשפט לפסקי דין שונים. פסקי הדין שהגישה המאשימה אינם נוגעים למרמה כלפי מוסדות

פיננסיים אלא למרמה כלפי אנשים שאז מדובר בפגיעה שהיא חמורה לאין שיעור, שכן ניטלים מאנשים חסכוניותיהם ורכושם העיקרי עליו עמלו לאורך שנות חייהם והשבר הוא גדול. משכך, קשה להשוות בין חומרת המעשים. הפסיקה שהציג הסנגור עוסקת בנאשמים שהיו מעורבים במרמה של לקיחת משכנתא מבנקים כשמיקומם בתוך הקשר, ומידת הנאתם הכספית מהמעשים משתנה מתיק לתיק. בחלק ניכר מפסקי הדין שהוצגו מדובר בהסכמות עונשיות סגורות במסגרת הסדרי טיעון שאין בהן כדי לבטא מדיניות. בחלק אחר מן המקרים מדובר בענישה שהיא מקילה ומתחשבת, להשקפתי יתר על המידה, עם זאת לקחתי בחשבון גם פסיקה זו.

מתוך הפסיקה הקיימת, אני מוצאת לנכון להפנות לע"פ (ת"א) 7731/09 **פרח נ' מדינת ישראל**, בו ההרשעה הייתה ביחס למעשה דומה באופיו ובהיקפו הכספי וכן בניסיון למעשה נוסף. יצוין כי הנאשמים באותו תיק הואשמו גם בעבירות זיוף ושימוש במסמך מזויף, עבירות שלא יוחסו לנאשם, אך מנגד הסכום שהתקבל התחלק בין שלושה מעורבים ולא הועבר כולו לידי בעל הדירה. בית משפט השלום גזר על הנאשמים 18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי אישר את העונש ועמד על מאפייני החומרה. בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור (רע"פ 9265/09 **פרח נ' מדינת ישראל**).

בבוחני את חומרת המעשים אני לוקחת בחשבון שמדובר במעשים מתוכננים ומתוחכמים, במסגרת קשירת קשר בין מספר מעורבים. המעשים שבוצעו כוללים מספר שלבי ביצוע, שבכל אחד מהם יכול היה הנאשם להימלך בדעתו ולעצור את המעשים, אך לא כך נהג. המעשים חייבו עריכת מסמכים כוזבים או מזויפים, כשמדובר במסמכים בעלי מעמד מיוחד דוגמת חוזי מכר מקרקעין ונסח טאבו. אף שלנאשם לא יוחסה עבירת זיוף או שימוש במסמכים המזויפים בהצגתם לבנק, הרי שהם מהווים חלק בלתי נפרד מהקשר, ותנאי לקיום המרמה, שכן בלעדי חוזה המכר הפיקטיבי, בו הנאשם מופיע כמוכר ועליו חתם, ונסח הטאבו המזויף, ברי כי לא הייתה ניתנת המשכנתא מבנק לאומי למשכנתאות. לא מצאתי בעובדה שהנאשם לא זייף את המסמכים גופם, לא ניגש לבנק למשכנתאות ולא עמד בקשר ישיר עם בני הזוג, כדי למעט מעומק מעורבותו בתוכנית בכללותה. בנוסף, הנאשם אמנם לא הורשע בקשירת קשר עם בני הזוג אלא עם האחר בלבד, אלא שמנוסחו של כתב האישום בו הורשע עולה שהאחר היה זרוע ביצועית ומוציאה לפועל של התוכנית, אך הנאשם היה מודע וחייב היה בנסיבות העניין להיות מודע לכל פרטיה ומרכיביה. אני רואה בנאשם את היוזם וההוגה של התוכנית ואת הנהנה העיקרי מהמעשים, בהתאם לתוכנית שצלחה. חומרת המעשים מתבטאת גם בגובה הסכום שנלקח במרמה העולה על חצי מיליון ₪ בערכים של שנת 2002, כשכל הכסף הועבר מיידית לנאשם. סמיכות המועדים בין מועד העברת הדירה על שם הנאשם לבין מועד נטילת המשכנתא אף היא מצביעה על תכנון ותחכום. אין בעובדה שהנאשם היה לטענתו במצוקה כלכלית באותה עת כדי להצדיק בכל דרך את תכנון המרמה והוצאתה לפועל. מעשי הנאשם עתידים היו להסב והסבו נזק כספי ישיר לבנק לאומי למשכנתאות, וכן נזק עקיף להוריו שהתגוררו עמו בדירה שהעבירה האם על שמו, ונדרשו לפנותה עם גילוי המעשים.

מתחם הענישה למעשים נע בין 12 חודשי מאסר לבין 27 חודשי מאסר.

בנוסף יש מקום לענישה כלכלית שתוציא בלעו של גזלן ותעקר את הכדאיות בביצוע המעשים. נוכח הטענות והאסמכתאות לגבי מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, ולאור העובדה שבית המשפט מצווה לקחת בחשבון את היכולת הכספית בשלב קביעת מתחם הקנס, נע הקנס בנסיבות העניין בין 20,000 - 100,000 ₪.

בנוסף, יש ככלל הצדקה לפיצוי הבנק הנפגע, שבמהלך כל השנים שחלפו לא הושבו לו כספי המרמה. עם זאת, המאשימה הודיעה כי לאחר ששקלה את הדברים, אין היא עותרת להשתת פיצוי ובנסיבות אלה לא אגזור פיצוי בין מרכיבי הענישה.

לעניין מסירת התלונה הכוזבת, מדובר בפגיעה בהליכי חקירה ומשפט וביכולת אכיפת החוק. במקרה זה אין מדובר בתלונה כוזבת סתם, אלא בפעולה מתוחכמת שנועדה להציג את הנאשם כקורבן ולהרחיק אותו ממעגל החשודים ומהסיכונים שהם תוצאה של מעשיו, על חשבון חבריו לקשר. אני לוקחת בחשבון את קור הרוח בו הציג הנאשם את עצמו כקורבן הארועים למרות שהיה היוזם שלהם והנהנה העיקרי מהמרמה. אין מדובר בתגובה פאסיבית אלא במעשה אקטיבי בו ניגש הנאשם למשטרה והגיש תלונה. לעניין הנזק שצפוי היה להגרם, אלמלא נחשף הכזב במעשיו, היה משבש הנאשם הליכי חקירה והיה מסכל נקיטת הליכים חוקיים כלפיו למימוש זכויות בנק לאומי למשכנתאות בדירה.

מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי לבין מאסר למשך 8 חודשים.

הענישה הקונקרטי

לא קיימים שיקולים לסטייה ממתחמי הענישה, והעונשים יגזרו בתוך המתחם בהתחשב בנסיבות שלהלן:

ראשית, הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי לא מועט בהתחשב ברשימת העדים.

שנית, לעניין לקיחת האחריות והבעת החרטה, הנאשם טען בפני קצינת המבחן כי בזמן אמת לא סבר שהוא מבצע עבירה. לאור הנסיבות שפורטו מדובר בטענה בלתי מתקבלת על הדעת, ונתון זה ביחד עם התרשמות שירות המבחן כי הנאשם מתקשה לבחון ולקבל את חלקו ואחריותו למעשים, מלמדים על לקיחת אחריות מוגבלת.

שלישית, בעבירות כלכליות יש משמעות ראשונה במעלה ללקיחת אחריות במעשה בדרך של השבת הגזילה. בתיק שלפניי למרות שחלפו 12 שנים מאז נלקחו הכספים במרמה, לא החזיר הנאשם לבנק לאומי אף לא שקל. הנאשם אמנם טוען לחוסר יכולת כלכלית, אך הלכה למעשה לקח במרמה סכום גבוה, וגזל אותו מהבנק מבלי להשיבו. בנק לאומי למשכנתאות, הגם שסבר שהוא מבטיח את עצמו מפני הפסד הכסף באמצעות הדירה, מצא את עצמו מול שוקת שבורה, והפסיד את סכום המשכנתא במלואו. לעניין טענת ההגנה שהנאשם נפגע בעת מימוש הדירה וכי שווי הדירה הוערך בסכום גבוה יותר (נ/1), טענה זו אינה מקובלת עליי, שהרי מדובר במי שלקח משכנתא בבנק משכן כשבמהות ההסכם מימוש הדירה במקרה של חוסר פרעון. מימוש כזה נעשה על ידי בעל הזכויות במקרים רבים בערך נמוך משווי הדירה לפי הערכת שמאי וזהו חלק מהסיכון בהלוואת משכנתא.

רביעית, הנאשם נעדר עבר פלילי, ובמהלך 12 השנים שחלפו לא חזר הנאשם על מעשיו ולא נפתחו בעניינו תיקים נוספים. עם זאת, לאור העובדה שהמעשים היו מלווים במספר שלבים וכללו עבירות שהתרחשו במועדים שונים, והידיעה הכוזבת נמסרה כשנתיים לאחר העבירות הראשונות, לא ניתן לראות במעשים משום מעידה חד פעמית.

חמישית, הנאשם בן 51, נסיבותיו האישיות פורטו בתסקיר ובטיעוני הסנגור. לנאשם קשיים כלכליים וחובות בהוצל"פ כעולה ממסמך שהוצג (נ/2).

שישית, מאז ביצוע העבירות העיקריות חלפו 12 שנים, אלא שבמקרה שלפניי עיקר הזמן שחלף רובץ לפתחו של הנאשם. בהתחשב באופי התיק, פרק הזמן שחלף מגילוי המעשים במהלך שנת 2004 ועד להגשת התיק ב- 2007 הוא סביר. לאחר מכן נמחק התיק פעמיים לתקופות ממושכות עקב אי התייצבות של הנאשם עד לאיתורו בשנית. מבלי למעט מן האמור, יש כאמור משמעות לכך שהנאשם לא חזר על מעשי עבירה בשנים שחלפו.

שביעית, אני מתחשבת גם בהתרשמות שירות המבחן כמפורט לעיל, לרבות התרשמותו מצורך טיפולי, ויש בעובדה שהנאשם לא נרתם לטיפול כדי להגביר את הסיכון ממנו.

שמינית, נוכח אופי המעשים, קלות ביצועם והקושי לגלותם בזמן אמת, כמו גם העובדה שמדובר בשיטה החוזרת על עצמה בשינויים ובהתאמות, יש מקום להרתעת ציבור העבריינים.

תשיעית, במידה מועטה בלבד אני מתחשבת בגזר הדין המקל במסגרת הסדר טיעון בעניינם של בני הזוג, שהעבירות שיוחסו להם הן של קשירת קשר וסיוע למרמה, ומידת מעורבותם פחותה בהרבה, כשהם לא הגו את המעשים ולא נהנו מהכספים כלל (ת.פ. (ת"א) 4487/07 **מדינת ישראל נ' לינדנפלד**). המאשימה הבהירה כי הגיעה לאותן הסכמות משלא ניתן היה לאתר את הנאשם. בית המשפט הבהיר כי מדובר בענישה מקלה.

סוף דבר, מכלול הנסיבות מביא אותי למסקנה כי יש מקום לגזור עונש כולל.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

- 1.** מאסר בפועל לתקופה של 14 חודשים. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם, בין ה- 18.04.13 ועד ה- 12.05.13.
- 2.** מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, לתקופה של 3 שנים משחרורו והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירות של קשירת קשר לפשע, וקבלת דבר במרמה.
- 3.** מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, לתקופה של 3 שנים משחרורו והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירה של מסירת ידיעה כוזבת.
- 4.** קנס בסך 20,000 ₪, או 4 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, שהראשון בהם ביום 1.6.14. לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.

5. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום כ"ט ניסן תשע"ד, 29/04/2014 במעמד הנוכחים.

החלטה

מעכבת את ביצוע עונש המאסר בלבד, לצורך הגשת ערעור וזאת עד יום 11.06.14 וזאת בכפוף לעמידה בערבויות שלהלן:

1. ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ עד החלטה אחרת. הוצהר כי אין לנאשם דרכון.

2. להפקדה במזומן בסך 5,000 ₪ הקיימת בתיק ואשר מהווה חלק מן הערבויות להבטחת התייצבות הנאשם למאסרו, תתווסף הפקדה במזומן בסך 7,500 ₪. ניתנת ארכה להפקדה במזומן, עד ליום 01.05.14 שעה 10:00.

3. לערבות צד ג' בסך 20,000 ₪ הקיימת בתיק ואשר מהווה חלק מן הערבויות להבטחת התייצבות הנאשם למאסרו, תיווסף ערבות צד ג' נוספת של גורם נוסף, בסך 30,000 ₪.

4. הערבות העצמית שנחתמה בסך 20,000 ₪ תעמוד בתוקפה, להבטחת התייצבות הנאשם למאסרו.

למען הסר ספק, כל הערבויות שיופקדו וייחתמו יעמדו בתוקפן עד להתייצבות הנאשם למאסרו או עד להחלטה אחרת, סופית בהליכי הערעור.

לא יעמוד הנאשם בערבויות - יובא לפניי ביום 04.05.14 שעה 10:00.

ניתנה והודעה היום כ"ט ניסן תשע"ד, 29/04/2014 במעמד הנוכחים.

הוקלד על ידי משה בואזיזה

עמוד 7